

rozhodný právní stav, jaký tu byl v době, kdy rozhodl úřad I. stolice.

Názor ten spočívá na mylném pojetí podstaty odvolacího řízení správního. V tomto řízení nepřísluší odvolací stoličce pravomoc ryze revisní s tím účinkem, že by byla oprávněna zkoumati výhradně, zda stolice nižší rozhodla správně podle právního a procesního stavu, jaký tu byl v době jejího rozhodování. Z § 79 spr. ř. č. 8/1928 Sb., jenž zásadně připouští, aby v odvolání byly uvedeny nové skutečnosti a navrženy nové důkazy, ve spojení s § 81, odst. 1 téhož nařízení, jenž praví, že odvolací úřad, rozhoduje o odvolání, jest oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění vyššího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí v každém směru zrušiti nebo doplniti, se podává, že z á s a d n ě nastává odvoláním úplná devoluce projednávané věci na úřad odvolací, který je povinen při svém rozhodování přihlídnouti k veškerému procesnímu materiálu, který mu byl přednesen. Z této zásady bude lze připustiti výjimku jediné tam, kde opak plyne buď z výslovného předpisu zákonného — tedy na př. tam, kde pro konkrétní řízení je předepsána zásada soustředovací — nebo kde z povahy projednávané věci se podává, že výrok nadřízené stolice zachycuje výhradně stav, jaký tu byl v řízení před stoličí prvou, event. v některém časovém momentu dřívějším, jako tomu bývá na př. u ryzích aktů deklaratorních.

V daném případě žádá z těchto odchylek v úvahu nepřichází. Při odnětí živnosti podle § 139, lit. a) živ. řádu, které nemá povahu aktu deklaratorního, nýbrž konstitutivního, nejsou po stránce procesní od pravidelného řízení ve věcech živnostenských předepsány žádné odchylky, zejména není pro řízení jemu předcházející předepsána zásada soustředovací. Rozhodnutím první stolice, proti kterému bylo podáno odvolání, mající podle § 77 správ. ř. účinek odkladný, se majiteli živnosti koncese ještě neodnímá, nýbrž děje se tak v případě zamítnutí odvolání teprve rozhodnutím stolice odvolací. Také nemá toto řízení takovou povahu, z níž by nutně plynulo, že pro otázku, má-li koncese býti odňata, by musil býti rozhodný jen onen procesní stav, jaký zde byl v době rozhodování stolice první. Proto žalovaný úřad, jakmile procesně připustil stěžovatelovu námitku, že odsouzení bylo po rozhodnutí I. stolice zahlazeno, byl povinen námitkou tou se věcně zabývat, a to tím spíše, že šlo právě o námitku zahlazení trestu, s nímž zákon č. 111/1928 Sb. spojuje v §§ 5 až 7 účinky velmi striktní o kogentní.

Nález ze dne 23. května 1938 č. 5086/36-4.

Právní zástupce obce může podat opravný prostředek jménem obce platně jen tehdy, jestliže byl k tomu zmocněn během lhůty k podání tohoto opravného prostředku.

K podání opravného prostředku je třeba projevu vůle reku-

rující strany. Také obec, chce-li si stěžovati, musí svoji rekursní vůli projevit. Jakým způsobem tvoří se u obce tato vůle, stanoví příslušná zákonná ustanovení. Jest to ustanovení § 7 zák. č. 76/1919, podle něhož náleží obecní radě, aby se na podání opravného prostředku usnesla. Jinak platně tvoří rekursní vůli, vzhledem k tomu, že jde o akt správy hospodářské, který není žádným speciálním předpisem vyhrazen obecní radě, samo obecní zastupitelstvo (srov. Boh. A 5428/26). Chce-li ovšem obec podati opravný prostředek prostřednictvím právního zástupce, musí k projevu rekursní vůle přistoupiti ještě další projev, že nikoli zákonný zástupce obce, nýbrž třetí osoba je oprávněna rekursní vůli obce manifestovati. I v takovém případě je tedy třeba, aby byla projevna vůle obce stěžovati si. Je při tom lhostejno, zda vychází od obecní rady a k ní pak přistupuje projev vůle zmocněnce, kterýžto projev je vyhrazen ustanovením § 34 č. 4 čes. ob. zř. obecnímu zastupitelstvu, či zda samo obecní zastupitelstvo projevuje jak vůli si stěžovat, tak vůli zmocniti třetí osobu, aby jménem obce opravný prostředek podala. Tento projev je materiálním předpokladem podání opravného prostředku. Může-li býti předmětem rozhodování, ať již administrativního úřadu, ať nejvyššího správního soudu jen odvolání, resp. stížnost, podaná v rekursní lhůtě, plyne z toho důsledně, že již během této lhůty musí být splněny předpoklady opravného prostředku, t. j. za všech okolností, že během této lhůty obecní orgán zákonem k tomu povoláný, projevilsvoji rekursní vůli. Stal-li se tento projev po uplynutí rekursní lhůty, nemůže se tím nedostatek — právě že jde o nedostatek povahy materiální — sanovati.

Nález ze dne 27. května 1938 č. 6812/35-7.

Skutečnost, že je někdo knihovním vlastníkem pozemku, na němž jest vodní dílo zřízeno, neposkytuje dostatečný podklad pro závěr, že knihovní vlastník jest zároveň vlastníkem tohoto vodního díla ve smyslu § 44 čes. vod. zák.

Za vlastníka vodního díla sluší považovati, jak nejvyšší správní soud ustáleně judikuje (srov. na př. nález Boh. A 10257/33), osobu, které vodní právo užívací bylo pravoplatným konsensem propůjčeno a která na základě vodoprávního konsensu dílo zřídila, pokud se týče právního nástupce příjemce vodoprávního konsensu (§§ 17, 18, 21 a 26 čes. vod. zák.). Podle toho vlastnictví vodního díla ve smyslu § 44 vod. zák. napředpokládá nezbytně vlastnictví pozemku, na němž vodní dílo je zřízeno. Vlastnictvím ve smyslu § 44 čes. vod. zák. rozuměti jest tedy onu právní moc nad vodním dílem, která určité osobě přísluší podle vodního zákona, t. j. podle uděleného vodoprávního konsensu (nikoli podle předpisu ob. zák. obč.) a ma jejímž základě může dílem tím podle předpisů vodního zákona disponovati. U tak zvaných »starých stavů« se pak udělení vodoprávního konsensu podle § 102 čes. vod. zák. předpokládá.